

Sygn. akt VIII C 1465/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S.
w G.

przeciwko M. S. i R. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych M. S. i R. S. solidarnie na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G.:

a) kwotę 8.242,75 zł (osiem tysięcy dwieście czterdzieści dwa złote siedemdziesiąt pięć groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz

b) kwotę 1321 zł. (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w części,

1. ustala, że wyrok wobec pozwanego R. S. jest zaoczny,

2. nadaje wyrokowi w punkcie 1 a) w stosunku do pozwanego R. S. rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VIII C 1465/14

UZASADNIENIE

W dniu 19 listopada 2013 roku powód Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G., reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko R. S. i M. S. powództwo o zapłatę solidarnie kwoty 8.242,75 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 19 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. (pozew k. 2-5)

W dniu 12 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanym nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. Zdaniem pozwanej roszczenie powoda jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawniło się po upływie

3 lat. Pozwanej jako poręczycielowi przysługuje uprawnienie do podnoszenia wszelkich zarzutów, które przysługują również dłużnikowi- kredytobiorcy. (nakaz zapłaty k. 7, sprzeciw z załącznikami k. 8 v.- 9 v., postanowienie k. 16).

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 23 sierpnia 2008 r. powód udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 25.000 zł., która miała zostać zwrócona w miesięcznych ratach. Powód wypowiedział umowę pożyczki, wobec czego roszczenie stało się wymagalne z dniem 16 października 2013 r. Powód wskazał, że art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim przyznaje pożyczkodawcy prawo do wypowiedzenia umowy o kredyt konsumencki w razie opóźnienia z zapłatą rat kredytowych o wartości co najmniej dwóch pełnych rat. Ponadto powód wyjaśnił, że na dochodzoną pozew kwotę 8.242,75 zł. składa się 7.352,97 zł. tytułem kapitału oraz 889,78 zł. tytułem odsetek. (pозew k. 29- 30)

W odpowiedzi na pozew pozwana powtórzyła argumenty powołane w sprzeciwie od nakazu zapłaty, czyli podniosła zarzut przedawnienia, wskazując, że do roszczenia powoda ma zastosowanie 3 letni termin przedawnienia. M. S. wskazała, że termin przedawnienia rozpoczął swój bieg wcześniej niż to wskazał powód, nie od dnia wypowiedzenia umowy pożyczki, ale od dnia kiedy wypowiedzenie było możliwe w najwcześniejszym możliwym terminie. Pozwany zalegał z zapłatą w wysokości odpowiadającej dwóm ratom kredytu już w 2008 r. (odpowiedź na pozew k. 228- 229)

W piśmie procesowym z dnia 23 października 2014 r. pełnomocnik powoda zakwestionował, aby doszło do przedawnienia roszczenia, gdyż termin przedawnienia rozpoczął swój bieg w dniu 16 października 2013 r., a już w następnym miesiącu powód złożył pozew w przedmiotowej sprawie, co przerwało bieg przedawnienia. Ponadto wobec dochodzonego przez powoda roszczenia powinien mieć zastosowanie 10 letni termin przedawnienia, gdyż powód nie prowadzi działalności gospodarczej. (odpowiedź na pozew k. 233- 235)

Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2015 r. pozwana reprezentowana przez pełnomocnika będącego radcą prawnym zajęła stanowisko jak w sprzeciwie od nakazu zapłaty i odpowiedzi na pozew. (protokół rozprawy k. 248- 249).

W piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2014 r. pełnomocnik pozwanej wskazał, że z wezwań do zapłaty załączonych do pozwu wynika, że już w dniu 5 maja 2009 r. po stronie pozwanego istniało zadłużenie w wysokości uzasadniające wypowiedzenie umowy pożyczki przez powoda. Jeszcze ośmiokrotnie powód kierował do pozwanego pisma wzywające do zapłaty zobowiązania. W ocenie pozwanej brak dbałości powoda o własne interesy nie może obciążać pozwanej. (pismo procesowe k. 250- 252)

W odpowiedzi, w piśmie z dnia 20 stycznia 2015 r. pełnomocnik powoda wyjaśnił, że po każdym wystosowanym do pozwanego wezwaniu do zapłaty dokonywano spłaty całej wymagalnej należności. Pełnomocnik powoda przedstawił dokładne zestawienie dat wezwań do zapłaty oraz wskazał kwoty wpłacone przez stronę pozwaną oraz daty spełnienia poszczególnych świadczeń. Nie zachodziły zatem przesłanki uzasadniające wcześniejsze, niż to uczynił powód wypowiedzenie umowy pożyczki. (pismo procesowe k. 259)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo już zmianie. (protokół rozprawy k. 267)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 sierpnia 2008 r. powód zawarł z pozwanym umowę pożyczki na cele związane z działalnością gospodarczą w kwocie 25.000 zł. na okres 72 miesięcy, która miała zostać zwrócona w miesięcznych ratach do dnia 20 sierpnia 2014 r. Pożyczka została udzielona na warunkach określonych mową oraz Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek (...) im. (...). Spłata miała następować według planu spłaty stanowiącego załącznik nr 2 do umowy pożyczki. Za zobowiązania wynikające z tej umowy poręczyła M. S.. (okoliczności bezsporne, kserokopia umowy pożyczki k. 38- 39 v., regulamin udzielania kredytów i pożyczek (...) im. (...) k. 40- 40 v., aktualny plan spłaty pożyczki k. 56- 57)

Uchwałą z dnia 12 maja 2009 r. zarząd Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo- Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. ustalił, że należności z umowy pożyczki są oprocentowane w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. (uchwała k. 46)

Pismem z dnia 3 września 2013 r. powód wypowiedział umowę pożyczki z dnia 23 sierpnia 2008 r. wobec zaprzestania terminowej spłaty zobowiązania. Cała kwota niespłaconej części pożyczki wraz z odsetkami stała się wymagalna z upływem 30 dni od doręczenia wypowiedzenia umowy, co nastąpiło w dniu 16 października 2013 r. (okoliczności bezsporne, kserokopia wypowiedzenia umowy k. 41, dowód nadania k. 42)

Pomimo wezwania do zapłaty, pozwani do dnia wyrokowania nie zapłacili powodowi dochodzonej przedmiotowym powództwem kwoty. (okoliczności bezsporne, zestawienie wpłat k. 270- 270 v.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wyrok wobec pozwanego R. S. jest wyrokiem zaocznym, gdyż pozwany nie stawiał się na rozprawie oraz nie zajął stanowiska w sprawie.

Poza sporem pozostawało, że powód i pozwany R. S. zawarli w dniu 23 sierpnia 2008 r. umowę pożyczki nr. (...). Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej wielkości.

Nie było również wątpliwości, że pozwana M. S. poręczyła zobowiązanie zaciągnięte przez pozwanego. W myśl art. 876 § 1 kc przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. O zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika, o czym stanowi art. 879 § 1 kc.

Pozwana nie kwestionowała zawarcia umowy pożyczki, jak również nie kwestionowała powstania i istnienia zadłużenia w dochodzonej wysokości. Pozwana podniosła, że zobowiązanie z umowy pożyczki zawartej w dniu 23 sierpnia 2008 r. wygasło na skutek przedawnienia.

Zgodnie z art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl przepisu art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej- trzy lata. W ocenie Sądu rację ma pozwana, że zobowiązanie pozwanych wynikające z umowy pożyczki, jest świadczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wobec tego termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata. W myśl art. 120 § 1 kc zdanie pierwsze bieg przedawnienia zaczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W przypadku roszczenia powoda należy przyjąć jego twierdzenie, że roszczenie wynikające z umowy pożyczki stało się wymagalne z dniem 16 października 2013 r.

W ocenie Sądu podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. obowiązującej w dniu zawarcia umowy pożyczki, jeżeli konsument nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, kredytodawca może wypowiedzieć umowę po uprzednim wezwaniu konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. Termin wypowiedzenia umowy nie może być krótszy niż 30 dni. Treść powołanego powyżej przepisu nie pozostawia w ocenie Sądu żadnej wątpliwości, że wypowiedzenie umowy kredytu konsumenckiego jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem kredytodawcy. Zatem chociażby z tej przyczyny M. S. nie może podnosić skutecznie zarzutu przedawnienia twierdząc, że roszczenie powoda było wcześniej wymagalne, a powód nie dochował należytej staranności i nie wypowiedział umowy pożyczki w najwcześniejszym możliwym terminie, czyli w 2009 r.

Poza tym Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo- Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. przedstawiła zestawienie dokonanych przez R. S. wpłat oraz wykazała, że po każdorazowym wezwaniu pozwanych do zapłaty, następowało spełnienie wymagalnej części świadczenia. Zatem nie był podstaw, wbrew twierdzeniom pozwanej, do wypowiedzenia umowy pożyczki przed 3 września 2013 r.

Skoro roszczenie powoda stało się wymagalne z dniem 16 października 2013 r., a powództwo w przedmiotowej sprawie zostało złożone w dniu 19 listopada 2013 r., co przerwało bieg przedawnienia, zdaniem Sądu nie może być mowy o przedawnieniu roszczenia powoda.

Solidarna odpowiedzialność pozwanych wynika z treści przepisu art. 881 kc, który stanowi, że w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać odsetek za czas opóźnienia, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. W myśl art. 481 § 2 k.c. zdanie drugie gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Zgodnie z pkt. 4 umowy z dnia 23 sierpnia 2008 r. pożyczka była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez zarząd (...). Uchwałą z dnia 12 maja 2009 r. zarząd Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo- Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. ustalił, że należności z umowy pożyczki są oprocentowane w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 8.242,75 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od dnia 19 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

W rozpoznawanej sprawie roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości. Zatem o kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając solidarnie pozwanych, jako stronę przegrywającą, obowiązkiem zwrotu na rzecz powoda poniesionymi przez niego kosztami procesu. Na koszty te złożyły się opłata od pozwu w wysokości 104 zł., wynagrodzenie pełnomocnika powódki (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu DzU z 2002 Nr 163, poz. 1348 z późn. zm) w wysokości 1.200 zł., opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.